

Tato stránka byla přeložena pomocí strojového překladu [Odkaz]. Strojové překlady mohou obsahovat chyby, které mohou snižovat jejich srozumitelnost a přesnost. Veřejný ochránce práv nenese žádnou odpovědnost za případné nesrovnalosti. Pokud chcete mít nejspolehlivější informace a právní jistotu, podívejte se na původní znění v angličtině (odkaz viz výše). Více informací naleznete v naší [politice týkající se jazyků a překladů](#) [Odkaz].

Afgørelse i sag 2365/2009/(MAM)KM - Odmítnutí zveřejnit dopisy na interním diskusním fóru Komise a nevyšetření údajného vnitrostátního systému hodnocení pro vrcholné úředníky Komise

Rozhodnutí

Případ 2365/2009/(MAM)KM - Otevřeno dne 16/10/2009 - Doporučení týkající se 06/12/2011 - Rozhodnutí ze dne 17/12/2012

Stěžovatel, bývalý úředník Evropské komise, zaslal tři dopisy ke zveřejnění na diskusním fóru v rámci sítě Intracomm, intranetu Komise. První z dopisů byla sbírka citací z tiskových článků, které uváděly, že úředník Komise se setkal s novináři, kteří se vydávali za zástupce čínských podniků, a poskytl jim důvěrné informace. Druhý dopis se týkal jiného článku v tisku, který byl napsán v souvislosti s touto záležitostí a uváděl, že německá vláda má systém pro hodnocení vysoce postavených německých úředníků Komise. Třetí dopis kritizoval skutečnost, že ne všechny tiskové zprávy Komise byly k dispozici v její databázi RAPID. Stěžovatel také žádal Komisi, aby prošetřila německý systém hodnocení a zajistila, aby byly všechny tiskové zprávy zpřístupněny on-line v databázi RAPID.

Komise žádosti odmítla. Argumentovala tím, že dopisy nemůže zveřejnit na svém interním fóru, protože obsahují obvinění, jež by narušila ochranu presumpce neviny. Stěžovatel se proto obrátil na evropského veřejného ochránce práv, který zahájil šetření.

Ve svém stanovisku Komise trvala na názoru, že dopisy nemůže zveřejnit. Dále argumentovala, že vzhledem k tomu, že všechny své úředníky jmenuje sama, neexistují důvody, aby šetřila „údajný německý systém hodnocení“. Rovněž vysvětlila, že tiskové zprávy, které stěžovatel zmiňoval, nebyly do databáze RAPID zařazeny automaticky, ale zavázala se, že jejich zařazení bude provedeno manuálně. Ve svých připomínkách stěžovatel na své stížnosti trval.

Veřejný ochránce práv upozornil, že redakční politika Komise uvádí, že dopisy budou zveřejňovány na intranetu Komise v plném znění, kromě případů, kdy obsahují pomluvy, uvádějí obvinění nebo by pravděpodobně mohly jinak poškodit zájmy Komise. Protože se nezdálo, že

by stěžovatel, i pokud odkazoval na články v tisku a vlastní tiskové zprávy Komise na dané téma a citoval z nich, zamýšlel nebo chtěl, aby se jeho čtenáři domnívali, že dotčená osoba byla skutečně vinna, a sám neuváděl obvinění obsažená v některých člancích v tisku, dospěl veřejný ochránce práv k závěru, že Komise neprokázala, že dopisy porušovaly její redakční politiku. Kromě toho měl veřejný ochránce práv za to, že vnitrostátní systém hodnocení si zasluhuje prošetření vzhledem k tomu, že může narušovat loajalitu zaměstnanců Komise. V neposlední řadě shledal, že ne všechny tiskové zprávy byly skutečně k dispozici v databázi RAPID. Proto doporučil, aby Komise dotčené dopisy zveřejnila, aby prošetřila „systém hodnocení“, který údajně zavedla německá vláda, a aby zajistila, že všechny její tiskové zprávy budou k dispozici on-line.

Ve své odpovědi Komise trvala na svém názoru, že musí chránit presumpci nevinny a že nemůže první dopis zveřejnit. Oznámila však, že v rámci kompromisního řešení zveřejní druhý a třetí dopis a vymaže v nich všechny odkazy na danou záležitost a dotčeného úředníka. Kromě toho potvrdila, že tiskové zprávy, které stěžovatel uváděl, jsou nyní k dispozici on-line a že „zintenzivňuje svou snahu“ zajistit, aby byly všechny budoucí tiskové zprávy zpřístupňovány.

Veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že Komise nedodržela jeho návrh doporučení ve věci zveřejnění všech dopisů v plném znění a prošetření údajného systému hodnocení německých vysoce postavených úředníků. Proto učinil dvě kritické poznámky. Ve věci dostupnosti všech tiskových zpráv on-line byl veřejný ochránce práv potěšen tím, že Komise v tomto ohledu zintenzivnila své úsilí. Měl tudíž za to, že neexistují žádné důvody pro další šetření v této věci, a případ uzavřel.

Skutečnosti, které vedly k žalobnímu důvodu

1. Stěžovatel je bývalým úředníkem Evropské komise. Dne 2. února 2009, kdy ještě pracoval v Komisi, zaslal dopis s názvem „@europa.de“ ke zveřejnění na diskusním fóru o intracomm, intranetu Komise. Dopis se týkal článku Sunday Times, podle něhož se vysoce postavený úředník Komise setkal s novináři, kteří vystupovali jako zástupci čínského podniku, a poskytl jim informace o probíhajících antidumpingových řízeních [1]. Dopis, který obsahoval připomínky stěžovatele, nebyl zveřejněn. Stěžovateli nebylo poskytnuto žádné vysvětlení. Dne 4. února 2009 předložil stěžovatel revidované znění dopisu, které v této fázi obsahovalo pouze citace z několika novinových článků. Dopis opět nebyl zveřejněn a stěžovatel neobdržel žádné vysvětlení.

2. Dne 9. února 2009 zaslal stěžovatel dopis odpovědnému za příslušné diskusní fórum (dále jen „redaktor“), v němž jej požádal o zveřejnění svého dopisu alespoň ve vydání ze dne 4. února 2009 nebo o vysvětlení, proč dopis nebyl zveřejněn. Dne 25. února 2009 obdržel odpověď, v níž vedoucí oddělení pro komunikaci a správu informací v tehdejší generální ředitelství pro administrativu vysvětlil, že redakční politika pro zveřejňování dopisů na příslušném diskusním fóru o Intracomm byla následující:

„Dopisy budou zveřejněny v plném rozsahu na intranetových stránkách, pokud je vedoucí oddělení pro vnitřní komunikaci nebo šéfredaktorka Komise en Direct nepovažují za:

- libelózní nebo potenciálně libelózní;
- urážet nebo činit obvinění proti jmenovaným nebo snadno identifikovatelným osobám;
- jinak je pravděpodobné, že poškodí zájmy orgánu nebo poruší obecně platné standardy slušnosti.“

3. Vedoucí oddělení rovněž uvedl, že dopis stěžovatele vznesl řadu připomínek k jmenovanému kolegovi „ve věci, která je v současné době předmětem probíhajícího interního vyšetřování úřadu OLAF“. Komise byla povinna chránit tohoto úředníka před veřejnou rozpravou na intranetu z důvodu presumpce nevin. Dodal, že „jeho nemá nic společného s cenzurou, jak byste měli vědět. Svoboda projevu neznamená povinnost ostatních zveřejňovat.“

4. Ve dnech 10. a 23. března 2009 zaslal stěžovatel další dopis nazvaný „Made in Germany“. V tomto dopise zdůraznil článek zveřejněný německým zpravodajským časopisem Spiegel, podle něhož německá vláda provozuje systém, který hodnotí nejvyšší představitele německé národnosti v mezinárodních organizacích, včetně EU, aby zjistil, zda jsou způsobilí pro vyšší úkoly na mezinárodní scéně [2] . Ani tento dopis nebyl zveřejněn a opět nebylo poskytnuto žádné vysvětlení.

5. Dne 2. dubna 2009 zaslal stěžovatel další dopis nadepsaný „Rychlý, ale nepřesný“, v němž tvrdil, že Komise skrývá některé nepohodlné tiskové zprávy, a uvedl, že v databázi Komise pro tiskové zprávy (dále jen „databáze RAPID“) nelze nalézt řadu tiskových zpráv, včetně jedné související s článkem Sunday Times. Tento dopis nebyl opět zveřejněn a stěžovatel neobdržel žádné informace o důvodech tohoto zamítnutí.

6. Dne 14. dubna 2009 proto stěžovatel napsal redaktorovi žádost o vysvětlení. Redaktor dne 21. dubna 2009 odpověděl, že Komise obecně „proti reprodukci článků z tisku obviňuje nebo používá narážky proti kolegům“. Jak ukázala pravidla a doporučení na webu, mělo být příslušné diskusní fórum místem pro pozitivní interakci mezi kolegy a ne místem pro obvinění.

7. Dne 27. dubna 2009 podal stěžovatel stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu úředníků Unie a požadoval zrušení rozhodnutí o neuveřejnění výše uvedených dopisů. Ve vztahu ke svému prvnímu dopisu („@europa.de“) tvrdil, že i když Komise může dopisy odmítnout pouze v případě, že by porušily redakční politiku, nevysvětlila, jak by jeho dopis mohl spadat do této kategorie. Stěžovatel uvedl, že jeho dopis nebyl urážlivý a neučinil žádná obvinění, ale shromáždil řadu citací z veřejně dostupných zdrojů. V každém případě redakční politika musela respektovat skutečnost, že svoboda projevu je hodnotou, kterou potvrzuje služební řád. V tomto ohledu poukázal na skutečnost, že belgický soud zamítl žádost úředníka Komise uvedenou v jeho dopisech, aby zabránila nevládní organizaci uvést jeho jméno v rámci ocenění, které má za cíl zdůraznit lobbistické činnosti v rámci unijních orgánů.

8. Stěžovatel rovněž zpochybnil odůvodnění redaktora pro nezveřejňování svých dalších dopisů („Made in Germany“ a „Rapid, ale nepřesné“) na Intracomm. Tvrdil, že tyto dopisy neobsahují žádné narážky nebo obvinění proti kolegům. Jeho citace z článku *Spiegel* nebyly,

pokud je mu známo, zpochybněny německou vládou, a v „rychlé, ale nepřesné“ ve skutečnosti citoval z tiskové zprávy Komise. Tvzení Komise, že dopisy obsahovaly „narážky nebo obvinění proti kolegům“.

9. Pokud jde o záležitosti uvedené ve svém dopise nazvaném „Made in Germany“, stěžovatel dále požádal Komisi, aby prošetřila, do jaké míry hodnocení nejvyšších německých úředníků německou vládou podkopalo jejich nestrannost. Rovněž požádal Komisi, aby proti Německu podala žalobu za účelem provedení tohoto hodnotícího procesu, který podle jeho názoru oslabuje základní zásady evropské veřejné služby, a aby zajistila, že všechny tiskové zprávy budou v databázi RAPID vždy k dispozici.

10. Dne 27. května 2009 Komise zamítla výtku podle čl. 90 odst. 2 jako nepřipustnou, neboť žádná z vznesených otázek nepředstavuje akt, který by mohl být takovou výtkou zpochybněn.

11. Dne 17. září 2009 se stěžovatel obrátil na evropského veřejného ochránce práv, pokud jde o jeho stížnost.

Předmět šetření

12. Stěžovatel předložil následující tvrzení a tvrzení:

Tvrzení:

1. Komise nesprávně odmítla zveřejnit tři články napsané stěžovatelem týkající se společnosti Intracomm. Neuvedla správný důvod pro odmítnutí článků.

2. Komise nesprávně odmítla prošetřit, zda nejvyšší němečtí úředníci nebyli ohroženi svou nestranností tím, že Německo provozovalo systém hodnocení nejvyšších německých úředníků v mezinárodních institucích.

3. Komise nesprávně odmítla zahájit soudní řízení proti Německu za porušení základních zásad evropské veřejné služby zavedením takového systému hodnocení.

4. Komise neprávem nezajistila, aby všechny tiskové zprávy byly v databázi RAPID vždy k dispozici.

Nároky:

1. Komise by měla zveřejnit dopisy předložené stěžovatelem na stránce Intracomm.

2. Komise by měla prošetřit, zda jsou vrcholní němečtí úředníci Komise ohroženi svou nestranností německým hodnotícím systémem.

3. Komise by měla zahájit řízení proti Německu za porušení základních zásad evropské

veřejné služby zavedením takového systému hodnocení.

4. Komise by měla zajistit, aby všechny tiskové zprávy byly vždy k dispozici v databázi RAPID.

Šetření

13. Dne 16. října 2009 zahájil veřejný ochránce práv šetření a požádal Komisi o stanovisko ke stížnosti.

14. Dne 3. března 2010 zaslala Komise své stanovisko. Po přezkoumání tohoto stanoviska dospěl veřejný ochránce práv k závěru, že k řešení tohoto případu potřebuje další informace. Dne 9. března 2010 proto požádal Komisi o poskytnutí těchto informací.

15. Dne 17. května 2010 zaslala Komise svou odpověď, která byla předána stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Připomínky stěžovatele k této odpovědi a stanovisko Komise byly obdrženy dne 25. května 2010.

16. Dne 15. prosince 2010 požádala veřejná ochránkyně práv Komisi o další informace. Komise zaslala svou odpověď dne 8. února 2011 a veřejný ochránce práv ji předal stěžovateli s výzvou k předložení připomínek. Připomínky stěžovatele byly obdrženy dne 24. února 2011. V těchto připomínkách stěžovatel v podstatě trval na své stížnosti a nevzněl žádné nové problémy.

17. Dne 6. prosince 2011 předložila veřejná ochránkyně práv návrh doporučení. Komise předložila své podrobné stanovisko k návrhu doporučení dne 25. dubna 2012. Dne 8. května 2012 ji veřejný ochránce práv předal stěžovateli s výzvou k vyjádření. Stěžovatel předložil své připomínky dne 24. května 2012.

Analýza a závěry veřejné ochránkyně práv

Úvodní poznámky

18. Ve svých připomínkách k podrobnému stanovisku Komise k návrhu doporučení veřejného ochránce práv stěžovatel uvedl, že Komise podle jeho názoru záměrně odkládala své odpovědi veřejnému ochránci práv, i když tyto odpovědi byly vždy velmi krátké. Stěžovatel proto vyzval veřejného ochránce práv, aby předložil zvláštní zprávu Parlamentu s cílem kritizovat Komisi.

19. V tomto ohledu, i když z korespondence, která následovala po zahájení šetření (viz body 13–17 výše), vyplývá, že odpovědi Komise na žádosti veřejného ochránce práv o informace byly skutečně poskytnuty s určitým zpožděním, nic nenasvědčuje tomu, že by dotčená zpoždění byla skutečně úmyslná. Veřejná ochránkyně práv se proto nedomnívá, že tato zpoždění vyvolávají zásadní otázku. Za těchto okolností není zvláštní zpráva opodstatněná.

A. Tvrzení, že Komise nesprávně odmítla zveřejnit tři články napsané stěžovatelem ve věci Intracomm a neuvedla řádné odůvodnění svého rozhodnutí a souvisejícího tvrzení

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

20. Stěžovatel tvrdil, že Komise může dopisy odmítnout pouze v případě, že poruší redakční politiku. Podle názoru stěžovatele však žádný z jeho dopisů neporušil redakční politiku Komise, neboť sestával převážně z citací z veřejně dostupných novinových článků. Citace z tisku ve svém dopise nazvaném „Made in Germany“, který Komise odmítla, protože „*reprodukce článků z tisku, které obviňují nebo používají nářázky proti kolegům, [je] třeba se vyhnout*“ ani neobsahovala žádné nářázky nebo obvinění. Dopis s názvem „Rychlý, ale nepřesný“ neodkazoval z tisku, ale z tiskové zprávy Komise. V každém případě měl stěžovatel za to, že svoboda projevu je důležitější než presumpce nevin, a poznamenal, že Komise tím, že své dopisy nezveřejnila, porušila výše uvedené právo, které bylo rovněž zohledněno v článku 17a služebního řádu.

21. Komise ve svém stanovisku odkázala na své rozhodnutí o stížnosti podle čl. 90 odst. 2 stěžovatele, která stížnost zamítla jako nepřijatelnou. Dále zopakovala odůvodnění, které uvedla ve svých dopisech ze dne 25. února a 21. dubna 2009.

22. Ve své odpovědi na žádost veřejného ochránce práv o stanovisko k podstatě příslušného tvrzení a tvrzení Komise uvedla, že úředníci nemají právo na zveřejnění svých dopisů. Redakční politika, která byla zveřejněna na stránkách, byla v tomto ohledu naprosto jasná, a proto bylo možné očekávat, že zaměstnanci pochopí meze toho, co by mohlo být zveřejněno. V projednáváním případě by bylo nepřijatelné, aby Komise zveřejnila jakýkoli dopis, který by mohl ovlivnit presumpci nevin vyšetřovaného zaměstnance. Komise zdůraznila, že to bylo jasně uvedeno v její komunikaci se stěžovatelem.

23. Po analýze této odpovědi požádal veřejný ochránce práv Komisi, aby potvrdila, že by bylo nepřijatelné, aby umožnila zveřejnění dopisu, který by ovlivnil presumpci nevin zaměstnance, a odkázala na třetí odrážku dokumentu, který stanoví jeho redakční politiku (dopisy, které by mohly poškodit zájmy orgánu). Komise potvrdila, že tomu tak bylo, a poznamenala, že druhá odrážka (dopisy, které jsou považovány za urážlivé nebo obviňující jmenované nebo snadno identifikovatelné osoby) je rovněž relevantní. Bylo tomu tak proto, že v dopisech stěžovatele byla uvedena „jméno nebo snadno identifikovatelná osoba“, která byla předmětem probíhajícího vyšetřování vyšetřovacím a disciplinárním úřadem Komise (dále jen „IDOC“). Komise jakožto strážkyně Smluv musela vždy dodržovat presumpci nevin, základní zásadu právního státu.

24. V souvislosti s dopisem s názvem „@europa.de“ se veřejná ochránkyně práv dotázala, zda by Komise mohla nyní zvážit jeho zveřejnění na diskusním fóru, přičemž měl na paměti, že předmět dopisu byl projednán ve dvou veřejně dostupných rozsudcích Soudu pro veřejnou

službu a že dotyčný úředník Komise připustil setkání s „*čínskými podnikateli*“ a poskytl jim informace o probíhajících antidumpingových řízeních. Komise odpověděla, že její povinnost chránit presumpci nevinu zůstává relevantní, i když se na danou věc vztahoval tisk. Dodala, že v žádném případě nemá v úmyslu přijmout diskuse na svém intranetu o chování, povaze nebo zásluhách jednotlivých zaměstnanců.

25. Pokud jde o dopisy nazvané „Made in Germany“ a „Rapid, ale nepřesné“, veřejná ochránkyně práv uvedla, že se týkají článku Spiegel o německém ratingovém systému pro nejvyšší úředníky Komise a dostupnosti tiskových zpráv Komise. Požádal proto Komisi, aby vysvětlila, jak by zveřejnění těchto dopisů mohlo „ovlivnit presumpci nevinu jednotlivého zaměstnance“ a jak lze tyto dopisy považovat za „obvinění nebo použití nárážky vůči kolegům“. Ve své odpovědi na žádost veřejného ochránce práv o další informace, která se týkala i jiných bodů, se Komise těmito otázkami nezabývala.

26. Stěžovatel ve svých připomínkách trval na své stížnosti a odmítl argument Komise, podle kterého úředníci nemají právo na zveřejnění svých dopisů na diskusním fóru. Redakční politika uvádí, že „dopisy budou zveřejněny v plném rozsahu, pokud se nepoužije některá z výjimek“. V tomto ohledu Komise stále nevysvětlila svůj názor, že jeho dopisy jsou urážlivé nebo nespravedlivé nebo obviňují jmenované nebo snadno identifikovatelné osoby.

27. Ve svém dopise nazvaném „@europa.de“ pouze citoval z veřejně dostupných zdrojů. Výraz „Made in Germany“ se ani netýkal jmenovaných osob a ani nezmínil úředníka Komise, jehož presumpce nevinu Komise uvedla, že musí chránit. Místo toho se vztahovala na systém hodnocení provozovaný německým státem. Ve skutečnosti v obou dopisech nazvaných „Rychlé, ale nepřesné“ a „@europa.de“ citoval tiskovou zprávu zveřejněnou samotnou Komisí, samotnou tiskovou zprávu, kterou Soud pro veřejnou službu nepovažoval za porušení presumpce nevinu. Bylo proto absurdní, aby Komise odmítla zveřejnit tento konkrétní dopis odkazem na tuto zásadu. Kromě toho jeho dopisy prezentovaly skutečnosti, které zůstaly relevantní bez ohledu na to, zda byl dotyčný úředník shledán vinným, a nevyjadřovaly „*předpojenou představu, že obviněný spáchal obviněný trestný čin*“ [3] .

28. Skutečnost, že dopis pojmenoval určitou osobu nebo jej učinil snadno identifikovatelným, nepostačoval k tomu, aby nebyl zveřejněn. Redakční politika spíše vyžadovala, aby Komise prokázala, že dopis obsahuje urážky nebo obvinění proti tomuto jednotlivci. Zdá se tedy, že Komise interpretovala svou redakční politiku příliš široce. Ve skutečnosti, podle jejího názoru, oznámila politiku systematické cenzury, když uvedla, že „*nezamýšlí akceptovat debaty na svém intranetu o jednotlivých zaměstnancích, jejich zásluhách, chování, charakteru atd.*“ Zdá se, že je jedno, zda respektuje vlastní redakční politiku, a tím porušuje zásadu svobody projevu.

29. Pokud jde o tvrzení Komise, že zveřejnění dopisu s názvem „@europa.de“ by poškodilo její zájmy, stěžovatel tvrdil, že tyto zájmy musí být jasně vymezeny. Komise v této souvislosti poukázala na presumpci nevinu úředníka, který „*je předmětem probíhajícího vyšetřování vyšetřovacím a disciplinárním úřadem Komise (IDOC)*“. Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) však ukončil vyšetřování chování příslušného úředníka popsaneho v článku Sunday Times dne 29. ledna 2009. Poté zahájila další vyšetřování obvinění týkajících se GR pro

obchod a dne 25. února 2010 informovala stěžovatele, že zahájení disciplinárního řízení Komise ve vztahu k dotčenému úředníkovi bude záviset na „výsledku našeho řízení a našem doporučení“ v souvislosti s tímto řízením. Dne 22. září 2010 informoval úřad OLAF stěžovatele, že toto vyšetřování je nyní rovněž ukončeno a že jeho doporučení je, aby nebyla přijata žádná návazná opatření.

30. Stěžovatel uvedl, že v každém případě jeho dopis s názvem „ @europa.de“ neporušil presumpci nevinu. Komise sama citovala článek Sunday Times, na který se spoléhal, aby odůvodnil své rozhodnutí pozastavit činnost dotyčného úředníka. Ve svém rozsudku ve věci Soud pro veřejnou službu poukázal na skutečnost, že tento článek byl „velmi podrobný a při mnoha příležitostech a v uvozovkách, odpovědi žalobce na otázky, které mu položili novináři“ [4] a že dotyčný úředník skutečně „přiznal některé skutečnosti uvedené v článku The Sunday Times“, zejména poté, co sdělil informace o antidumpingovém řízení „čínským podnikatelům“.

Posouzení veřejné ochránkyně práv vedoucí k návrhu doporučení

31. Předtím, než veřejný ochránce práv přezkoumal postoj Komise ke každému dopisu, který jí stěžovatel předložil ke zveřejnění na diskusním fóru, považoval za vhodné učinit několik předběžných poznámek.

32. Zprvce Komise tvrdila, že úředníci nemají právo na zveřejnění dopisů na diskusním fóru. Veřejná ochránkyně práv však konstatovala, že Komise v této souvislosti stanovila redakční politiku. Podle tohoto dokumentu budou dopisy „zveřejňovány“, pokud se nepoužije jedna ze tří výjimek. Za těchto okolností muselo být rozhodnutí Komise nezveřejnit dopisy předložené stěžovatelem posouzeno podle pravidel, která si Komise v tomto ohledu stanovila; to je redakční politika a principy, které uplatňuje.

33. Zadruhé stěžovatel nezpochybnil pravidla stanovená Komisí ve své redakční politice. Místo toho tvrdil, že tato pravidla jsou interpretována a uplatňována příliš široce. Analýza veřejného ochránce práv se proto zaměřila na otázku, zda rozhodnutí nezveřejnit dopisy předložené stěžovatelem mohou být odůvodněna odkazem na redakční politiku, kterou Komise sama přijala a oznámila svým zaměstnancům.

34. Zatřetí, jak správně zdůraznil stěžovatel, redakční politika uvádí, že dopisy předložené ke zveřejnění budou zveřejněny v plném rozsahu na diskusním fóru, pokud se nepoužije jedna z výjimek. Zveřejnění je tedy pravidlem a neuveřejňování je výjimkou.

35. Začtvrté je pravda, že Komise nebyla povinna takovou obecnou politiku přijmout. Kromě toho by mohla změnit tuto obecnou politiku, protože, jak správně zdůraznila Komise, svoboda slova neznamená povinnost ostatních zveřejňovat. Nic to však nemění na tom, že Komise přijala a sdělila svým zaměstnancům výše uvedenou obecnou politiku. Tuto politiku lze chápat pouze jako rozhodnutí učinit z Intracomm fórum, v němž mohou úředníci svobodně vyjadřovat své názory, pouze s výhradou oznámených výjimek. To odráží svobodu projevu, která je

základním právem zaručeným článkem 10 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „EÚLP“) a článkem 11 Listiny základních práv EU (dále jen „Listina“). Jedná se rovněž o jedno z práv úředníků zaručených služebním řádem (článek 17a). Podle čl. 52 odst. 1 Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto Listinou stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. S výhradou zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě chránit práva a svobody druhých.“ Podle názoru veřejného ochránce práv z toho vyplývá, že Komise nemůže při uplatňování redakční politiky vykládat výjimky stanovené v ní příliš široce, čímž omezuje možnost úředníka svobodně se vyjadřovat ve fóru zřízeném za tímto účelem.

36. Zapáté Komise ve svém vyjádření v projednávané věci uvedla, že nemá v úmyslu přijmout diskuse o chování, povaze nebo zásluhách jednotlivých členů jejích zaměstnanců na příslušném diskusním fóru. Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že redakční politika stanovená Komisí žádnou takovou výjimku neobsahuje. Za těchto okolností by rozhodnutí Komise v projednávané věci mohla být odůvodněna pouze tehdy, pokud se na ně vztahuje jedna ze tří výjimek, které jsou stanoveny v její redakční politice, a Komise nemůže učinit výjimky *ad hoc*, které jdou nad rámec těchto výjimek, neboť by to znamenalo nepřiměřeně omezit svobodu projevu.

37. Zašesté redaktor ve své odpovědi ze dne 21. dubna 2009 vysvětlil, že Komise „je proti reprodukci článků z tisku, které obviňují nebo používají narážky proti kolegům“. V této souvislosti veřejný ochránce práv poukázal na to, že druhá výjimka stanovená v redakční politice Komise odkazuje na dopisy, které jsou považovány za „obviňování jmenovaných nebo snadno identifikovatelných osob“. Bylo tedy zřejmé, že obvinění musí být učiněno samotným dopisem a že příslušná výjimka se nepoužije v případech, kdy dopis pouze informuje o obvinění vzneseném někým jiným. Podle veřejného ochránce práv však bylo rovněž zřejmé, že jde o výklad, zda tomu tak je, nebo zda dopis, i když má za cíl pouze informovat o obvinění vzneseném někým jiným, ve skutečnosti jasně ukazuje, že jeho autor sdílí názor vyjádřený touto třetí osobou, a činí tak uvedené obvinění vlastním. Veřejná ochránkyně práv dodala, že je třeba rovněž poznamenat, že zveřejnění dopisu, který pouze podává zprávu o obviněních vznesených třetí stranou, může být stále odmítnuto, pokud se použije třetí výjimka.

38. Za sedmé, pokud jde o tuto třetí výjimku, Komise poukázala na nutnost chránit presumpci nevinu, aby odůvodnila nezveřejnění dopisů stěžovatele. Veřejná ochránkyně práv poznamenala, že ESLP jasně uvedl, že je třeba nalézt rovnováhu mezi svobodou projevu a potřebou chránit presumpci nevinu:

„Svoboda projevu zaručená článkem 10 úmluvy zahrnuje svobodu přijímat a rozšiřovat informace. Článek 6 odst. 2 tedy nemůže bránit orgánům v informování veřejnosti o probíhajících trestních vyšetřováních, ale vyžaduje, aby tak učinily s veškerou diskreční pravomocí a obezřetností, má-li být respektována presumpce nevinu.

39. Podle názoru veřejného ochránce práv bylo tedy zřejmé, že orgán by jednal nesprávně, pokud by zveřejnil prohlášení, která zasahují do presumpce nevinu. Za těchto okolností veřejný

ochránce práv považoval za přijatelné, aby se orgán domníval, že prohlášení jeho zaměstnanců na diskusním fóru provozovaném jeho útvary by pravděpodobně poškodila jeho zájmy. Je však třeba mít na paměti, že dodržování základního práva na svobodu projevu vyžaduje, aby tato výjimka, stejně jako všechny ostatní, byla vykládána pečlivě, aby obecné pravidlo založené na této zásadě nezbavovalo veškerého smyslu.

40. Konečně poznamenal, že je třeba rozlišovat mezi tvrzeními stěžovatele a jeho tvrzením, pokud jde o relevantní okamžik. Pokud jde o rozhodnutí Komise odmítnout zveřejnit dopisy stěžovatele, bylo zřejmé, že veřejný ochránce práv musel při jejich přijímání přezkoumat, zda byla tato rozhodnutí správná. Jinými slovy, posouzení veřejného ochránce práv muselo být založeno na skutečnostech, které byly nebo mohly být Komisi známy v této fázi. Tvrzení stěžovatele, že by jeho dopisy měly být zveřejněny, se však týkalo opatření, které by podle názoru stěžovatele měla Komise přijmout nyní nebo v budoucnu. Za účelem posouzení tohoto tvrzení proto veřejný ochránce práv musel rovněž zohlednit případný vývoj, k němuž mohlo dojít od doby, kdy Komise přijala rozhodnutí nezveřejnit uvedené dopisy.

41. Po provedení analýzy těchto obecnějších bodů veřejný ochránce práv poté přezkoumal rozhodnutí Komise zamítnout dopisy stěžovatele ve vztahu ke každému z těchto dopisů.

(1) Dopis s názvem „@europa.de“

42. Komise tvrdila, že dopis „@europa.de“ nelze zveřejnit, protože učinil řadu připomínek týkajících se jmenovaného nebo snadno identifikovatelného kolegy v záležitosti, která byla předmětem šetření ze strany IDOC. Tvrdila, že je povinna chránit presumpci neviny a nemůže zveřejnit nic, co by tuto zásadu porušovalo. V reakci na druhou žádost veřejného ochránce práv o další informace vysvětlila, že v tomto ohledu odkazuje jak na druhou, tak na třetí výjimku stanovenou v redakční politice.

43. Stěžovatel se tázal, zda byl tento argument založen na pravdivém popisu skutečností. Dodal, že je sporné, zda úředník Komise, na kterého se odvolávaly jeho články, byl předmětem probíhajícího šetření IDOC. V této souvislosti je třeba připomenout, že při rozhodování o správnosti rozhodnutí Komise odmítnout zveřejnění příslušného dopisu musí veřejný ochránce práv zohlednit situaci v době přijetí tohoto rozhodnutí, tedy v únoru 2009. Zdá se však, že stěžovatel nezpochybňuje tvrzení Komise, že v té době probíhalo šetření.

44. Argument Komise, podle kterého se na dopis vztahovala druhá i třetí výjimka uvedená v redakční politice, je tedy třeba přezkoumat.

45. Nejprve je však třeba připomenout, že existují dvě verze dopisu „@europa.de“. V obou verzích stěžovatel uvedl článek Sunday Times svým názvem a podtitulem a poskytl na něj odkaz. Poté citoval tiskovou zprávu Komise, která byla vydána dva dny před zveřejněním článku. Podle takto citovaného textu byla Komise oslovena s tvrzením, že jeden z jejích úředníků měl kontakty s novináři vystupujícími za podnikatele, a Komise požádala noviny, aby poskytly důkazy, aby mohla věc prošetřit. V dopise stěžovatele bylo uvedeno, že úřad OLAF si není jistý, zda skutečně může poslouchat poskytnuté nahrávky, neboť není jasné, zda byl

záznam legální. Poté se odvolává na *Spiegel*ovu zprávu popisující systém, který hodnotí nejvyšší úředníky německé komise, provozovaný německou vládou. Odkaz na tento článek, který se zabývá především aférou odhalenou Sunday Times, byl také poskytnut. V dopise stěžovatele byl citován článek 11 služebního řádu (podle kterého úředníci musí jednat nestranně a nezávisle a musí být loajální vůči Komisi) a vyzval Komisi, aby záležitost prošetřila. Dále uvedl, že úředník, který se setkal s novináři Sunday Times, kteří se vydávali za obchodní zástupce, se pokusil zabránit nevládní organizaci zveřejnit jeho jméno v slavnostní publikaci, ale že belgický soud, který se touto otázkou zabýval, rozhodl, že svoboda projevu je v tomto případě důležitější. Nakonec uvedla, že dotyčný úředník je místopředsedou sdružení současných a bývalých *reférendaires* u evropských soudů.

46. Kromě toho původní znění dopisu stěžovatele obsahovalo některé „závěry“ a připomínky stěžovatele k této záležitosti a k tomu, co považoval za neochotu Komise ji prošetřit. Po úvodu do článku *Sunday Times* stěžovatel tedy poznamenal, jak dlouho úředník zapojený do aféry zastával jeho místo, a předložil svůj „první závěr“, a sice, že Komise se mylila, když mu umožnila zůstat ve své citlivé pozici tak dlouho, jak to činil. Poté, co oznámil, že OLAF analyzoval, zda má právo poslouchat nahrávky, dospěl k závěru, že je nakloněn nepoužívat důkazy, které Komise požadovala od *Sunday Times*. Stěžovatel dále naznačil, že skutečnost, že dotyčný úředník má vedoucí postavení ve sdružení bývalých *reférendaires*, by měla vliv na výsledek věci, kterou úředník podal proti rozhodnutí Komise o jeho pozastavení. Podle názoru veřejného ochránce práv tyto „závěry“ vyvolávají dojem, že chování dotyčného úředníka bylo takové, že mu nemělo být dovoleno zastávat citlivé místo, které zastával, a zjevně ne po tak dlouhou dobu. V této souvislosti bylo možné, že zbývající část textu, i když pouze uvádí to, co bylo zveřejněno jinde, čtenáři chápou jako kritiku dotčeného úředníka Komise.

47. S ohledem na výše uvedené se veřejný ochránce práv domníval, že Komise byla oprávněna dospět k závěru, že původní znění příslušného dopisu obsahuje obvinění proti dotyčnému úředníkovi. Veřejná ochránkyně práv dále uvedla, že pokud jde o třetí výjimku, jeví se, že Komise chápe tuto verzi dopisu tak, že porušuje ochranu presumpce nevinny vyšetřovaného úředníka, rovněž rozumně. Rozhodnutí Komise nezveřejnit tuto verzi dopisu „@europa.de“ na příslušném diskusním fóru bylo podle názoru veřejného ochránce práv odůvodněné.

48. Na druhé straně revidované znění dopisu stěžovatele, z něhož byly odstraněny výše uvedené závěry a připomínky stěžovatele, sestávalo především z citací z článků v tisku a z tiskové zprávy Komise v této věci. Závěrem zdůraznil, že všechny skutečnosti, které uvádí, pocházejí z veřejně dostupných zdrojů a neměly za cíl předjímat, zda je úředník Komise „vinen nebo nevinný“. Z výkladu tohoto textu, který byl shrnut v bodě 45 výše, vyplynulo, že stěžovatel o této záležitosti informoval a v průběhu toho citoval názvy a titulky příslušných článků a důvod, proč byl úředník jmenován do „Nejhoršího střetu zájmů“; konkrétně, podle organizátorů tohoto ocenění, „za odhalení důvěrných informací o obchodních tarifech pro lobbyisty, kteří byli ve skutečnosti novináři pracujícími pod úkrytem“. I když však stěžovatel odkazoval a opakoval taková prohlášení a příslušné články, které by mohly být považovány za obvinění proti úředníkovi, nevyplývá z textu, že sdílí názory, o nichž informoval, ani žádné takové obvinění neučinil sám.

49. Nelze tedy považovat za prokázanou skutečnost, že stěžovatel ve druhé, upravené verzi svého dopisu, vznesl proti dotyčnému úředníkovi obvinění.

50. Pokud jde o třetí výjimku, veřejný ochránce práv uvedl, že je pravda, že jak bylo uvedeno výše, dopis uvedený v aféře Sunday Times v době, kdy šetření v tomto ohledu ještě nebylo dokončeno. To však samo o sobě nemůže být považováno za postačující k tomu, aby dopis mohl být považován za porušení presumpce nevin. Veřejná ochránkyně práv se ve skutečnosti domnívala, že zákaz veškerého podávání zpráv o vyšetřované záležitosti, dokud šetření nedospěje k závěru, by nadměrně omezil svobodu projevu. Je třeba poznamenat, že pokud jde o podávání zpráv o skutečnostech dané věci, stěžovatel citoval vlastní tiskovou zprávu Komise, která používá pečlivé formulace a uvádí, že noviny „údajně“ tvrdily, že převod peněz byl „předpokládán“ výměnou za poradenství a informace. Kromě toho ze zbytku textu nelze dovodit, že stěžovatel měl za to, že dotyčný úředník je ve skutečnosti vinen, a jeho cílem bylo přimět své čtenáře k názoru. Veřejný ochránce práv dospěl k závěru, že neexistují žádné náznaky, že by text porušil zájem chráněný třetí výjimkou.

51. Z výše uvedeného vyplynulo, že tvrzení, že Komise neprávem odmítla zveřejnit tento dopis a neodůvodnila své rozhodnutí, nemohlo být potvrzeno v souvislosti s první verzí dopisu stěžovatele, ale muselo být považováno za opodstatněné ve vztahu k druhé verzi.

52. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že jeho dopis by měl být zveřejněn, muselo být toto tvrzení posouzeno, jak bylo uvedeno výše, s přihlédnutím k vývoji, k němuž mohlo dojít od data rozhodnutí Komise v roce 2009, kdy Komise odmítla uvedený dopis zveřejnit. V tomto ohledu veřejný ochránce práv uvedl, že mezitím byla věc, na kterou se tento dopis odkazoval, předložena evropským soudům ve dvou stupních. V první z těchto věcí byl Soud pro veřejnou službu vyzván, aby posoudil rozhodnutí Komise o pozastavení výkonu funkce dotčeného úředníka. Ve svém rozsudku ze dne 30. listopadu 2009 konstatoval, že úředník na jednání před Komisí připustil, že byl několikrát pozván na večeře s „čínskými obchodníky“ v restauracích, aniž by o tom informoval své nadřízené. Rovněž připustil, že „sdělil těmto reportérům během večeře, na které byl pozván, nebo během telefonických rozhovorů určité informace, zejména jména dvou čínských společností podílejících se na výrobě svíček, které na základě tehdy probíhajícího antidumpingového řízení pravděpodobně získaly status statusu tržního hospodářství.“ [6] Vzhledem k těmto okolnostem tedy nelze vyloučit, že nové posouzení této záležitosti by nyní mohlo vést Komisi k závěru, že i původní znění dopisu „@europa.de“ může být zveřejněno na příslušném diskusním fóru.

53. Veřejný ochránce práv se však domníval, že v projednávané věci není nutné, aby se touto otázkou zabýval. Stěžovatel formuloval své tvrzení jako na zveřejnění svého dopisu „@europa.de“, „alespoň ve druhé, upravené verzi“. Veřejný ochránce práv se proto domníval, že je legitimní, aby se zaměřil na tuto druhou verzi příslušného dopisu. Z výše uvedených analýz však vyplynulo, že druhá verze tohoto dopisu neporušuje redakční politiku, a proto by měla být zveřejněna.

54. Podle čl. 3 odst. 5 svého statutu se veřejný ochránce práv „pokud možno“ snaží nalézt

smírné řešení k odstranění nesprávného úředního postupu a k uspokojení stížnosti. Jak je však uvedeno výše, v projednávané věci se veřejný ochránce práv rozhodl stížnost vyhovět. Dále se z výše uvedeného vyplývá, že Komise zamítla návrhy veřejné ochránkyně práv na smírný přístup a rozhodně svůj názor zachovala. Přátelské řešení tedy nebylo možné. Veřejná ochránkyně práv proto předložila Komisi návrh doporučení a vyzvala ji, aby zveřejnila druhou verzi dopisu stěžovatele s názvem „@europa.de“.

(2) Dopis s názvem „*Vyrobena v Německu*“

55. Redaktor tvrdil, že tento dopis nelze zveřejnit, protože Komise „proti reprodukci článků z tisku obviňuje nebo používá narážky proti kolegům“. V odpovědi na otázku veřejného ochránce práv Komise vysvětlila, že její rozhodnutí nezveřejnit dopisy bylo založeno na druhé i třetí výjimce stanovené v redakční politice. V odpovědi na otázku veřejného ochránce práv ohledně toho, jak by zveřejnění tohoto dopisu mohlo poškodit zájem Komise tím, že by ovlivnila presumpci neviny, nebo tím, že obvinila nebo použila narážky proti kolegům, Komise nepředložila žádné konkrétní argumenty, kromě toho, že uvedla, že nemá v úmyslu umožnit diskuse o zásluhách a chování jednotlivých svých zaměstnanců na intranetu.

56. Veřejný ochránce práv uvedl, že při určování, zda uvedený dopis může spadat pod druhou výjimku, je třeba poznamenat, že se dopis netýká zejména žádného jednotlivého úředníka, nýbrž pouze informoval o tvrzení uvedeném ve zprávě *Spiegel*, podle něhož německá vláda zřídila skupinu úředníků, která byla pověřena hodnocením vysoce postavených německých úředníků v mezinárodních organizacích. Je pravda, že při uvádění tohoto tématu stěžovatelův dopis citoval a překládal název zprávy *Spiegel*, ve které byla tato otázka zmíněna („Německý nejvyšší úředník v Bruselu v souvislosti s podezřením na korupci“) a poskytl odkaz na tento článek. Článek podrobně popisuje události kolem článku *Sunday Times*. Tato obvinění však nepředkládá jako fakta (kromě toho, že se schůzky konaly v restauracích v Bruselu), ale podává zprávy o tvrzeních, jako je tvrzení, že informace byly předány, nebo o tom, že úředník přijal příslib odměny za tyto informace jako takové, což objasňuje, že se jedná o tvrzení, a nikoli o fakta. Veřejná ochránkyně práv dodala, že pouhá skutečnost, že dopis stěžovatele cituje název tohoto článku, každopádně neznamená, že tento dopis obsahoval obvinění proti úředníkovi Komise, jehož chování vedlo k článku *Spiegel*.

57. Dopis stěžovatele odkazoval na dvě další „*snadno identifikovatelné osoby*“, a sice předsedu Komise a ředitele úřadu OLAF. Dopis však pouze naznačoval, že podle názoru stěžovatele by tyto dvě osoby pravděpodobně utrpěly negativní důsledky, pokud by bylo provedeno vyšetřování systému hodnocení údajně zavedeného německou vládou. Veřejný ochránce práv měl za to, že toto prohlášení lze stěží vykládat jako obvinění nebo narážky proti těmto dvěma osobám.

58. Konečně bylo myslitelné, že by dopis mohl být vykládán v tom smyslu, že v důsledku systému hodnocení, který údajně zavedla německá vláda, mohou být někteří vysoce postavení němečtí úředníci v Komisi nuceni porušit svou povinnost loajality vůči Unii. Nicméně, i když bychom to měli interpretovat jako obvinění, nic to nemění na tom, že příslušní úředníci nebyli ani jmenováni, ani snadno identifikovatelní. Veřejná ochránkyně práv se proto nedomnívala, že

by odmítnutí zveřejnit tento dopis mohlo být založeno na druhé výjimce v redakční politice.

59. Zbývá tedy přezkoumat, zda třetí výjimka může odůvodnit rozhodnutí Komise nezveřejnit dopis. Z důvodů, které již byly uvedeny v rámci posouzení druhé verze dopisu „@europa.de“, se však veřejný ochránce práv nedomníval, že by dopis, který pouze informoval o určitých obviněních proti danému úředníkovi v jiných publikacích, aniž by vyvolal dojem, že autor dopisu považuje tato tvrzení za opodstatněná, mohl být považován za způsobilý narušit presumpci nevin. V této souvislosti bylo rovněž uvedeno, že veřejná ochránkyně práv požádala Komisi, aby upřesnila, jakým způsobem by zveřejnění tohoto dopisu mohlo poškodit zájmy Komise tím, že oslabí presumpci nevin ve vztahu k dotčenému úředníkovi. Jak již bylo uvedeno výše, Komise se k této otázce ve své odpovědi nevyjádřila. Proto je třeba dospět k závěru, že třetí výjimku nelze uplatnit jako důvod pro odmítnutí zveřejnění tohoto dopisu.

60. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem veřejná ochránkyně práv zjistila, že Komise tento dopis nesprávně zamítla ke zveřejnění na příslušném diskusním fóru. Považoval to za další případ nesprávného úředního postupu. Předložil proto návrh doporučení, v němž vyzval Komisi, aby rovněž zveřejnila dopis „*Made in Germany*“.

(3) Dopis s názvem

„*Rychlý, ale nepřesný*“

“

61. V dopise „*Rychlé, ale nepřesné*“ stěžovatel uvedl, že ačkoli všechny tiskové zprávy Komise by měly být vždy k dispozici v databázi RAPID, řada z nich tam nebyla nalezena. Komise se tedy podle stěžovatele dopustila buď chyby, nebo úmyslně skrývala nepohodlné tiskové zprávy. Stěžovatel svůj názor ilustroval odkazem na dva příklady. První byla výše zmíněná tisková zpráva, kterou zveřejnila Komise poté, co ji oslovil Sunday Times. Druhý příklad se týká zákazu čínských mléčných výrobků. Stěžovatel dospěl k závěru, že se Komise poučila z knihy George Orwella *Nineteen Eighty-Four* s odkazem na odstavec o „výrobě minulosti“.

62. Redaktorka tvrdila, že tento dopis nelze zveřejnit, protože Komise „proti reprodukci článků z tisku obviňuje nebo používá narážky proti kolegům“. Komise ve svém stanovisku uvedla, že její rozhodnutí nezveřejnit dopisy bylo založeno na druhé i třetí výjimce stanovené v redakční politice. Když ji však veřejná ochránkyně práv požádala, aby vysvětlila, jak by rozhodnutí nezveřejnit tento dopis mohlo být odůvodněno použitím těchto dvou výjimek, Komise nepředložila žádné konkrétní argumenty.

63. Pokud jde o druhou výjimku, veřejný ochránce práv měl za to, že je pravda, že dopis zmiňuje snadno identifikovatelnou osobu, a sice úředníka, kterého se článek Sunday Times týká, který je identifikován svým postojem v Komisi. Je také pravda, že dopis cituje název a podokruh příslušného článku Sunday Times. Nic však nenásvědčuje tomu, že by čtenáři vytvářeli dojem, že stěžovatel si přeje, aby obvinění vznesená v tomto článku byla vlastní. Obecnější kritika Komise uvedená v dopise není namířena proti žádné jmenované nebo

identifikovatelné osobě. Druhá výjimka stanovená v redakční politice proto nemohla být Komisí použita jako odůvodnění pro nezveřejnění dopisu.

64. Pokud jde o třetí výjimku, veřejný ochránce práv souhlasil se stěžovatelem, že by bylo absurdní mít za to, že zveřejnění citací z tiskové zprávy zveřejněné samotnou Komisí, která nezkrsluje sdělení této tiskové zprávy, na příslušném diskusním fóru, by mohlo být považováno za zveřejnění, které by mohlo ohrozit ochranu presumpce neviny. V této souvislosti bylo připomenuto, že jak již bylo zmíněno výše, a přestože veřejný ochránce práv požádal Komisi o další vysvětlení k této otázce, tato veřejná ochránkyně práv v tomto ohledu neposkytla odpověď.

65. Veřejná ochránkyně práv uznala, že dopis velmi tvrdě kritizoval Komisi, přičemž tvrdil, že „*vyrábí minulost*“ a naznačoval, že se chová jako druh totalitního režimu, jak je znázorněno v osmdesátičtvrté knize *George Orwella*.

66. Veřejná ochránkyně práv však dále připomněla, že z redakční politiky Komise vyplývá, že rozhodnutí nezveřejňovat dopisy by měla být výjimkou. V projednávané věci Komise neodkázala na výše uvedenou kritiku, která byla sama vznesena, aby odůvodnila své rozhodnutí nezveřejnit příslušný dopis. Neprokázal ani, že tato kritika by ji opravňovala k tomu, aby se dovolávala jedné ze tří výjimek stanovených v jeho redakční politice.

67. S ohledem na výše uvedené veřejné ochránkyně práv shledala, že Komise neprokázala, že je oprávněna tento dopis odmítnout zveřejnit. Jednalo se o další případ nesprávného úředního postupu. Veřejná ochránkyně práv proto předložila návrh doporučení, v němž vyzvala Komisi, aby zveřejnila rovněž dopis „*Rychlý, avšak nepřesný*“.

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho návrhu doporučení

68. Komise ve svém podrobném stanovisku tvrdila, že její rozhodnutí nevyhovět stížnosti stěžovatele bylo „*dokonale odůvodněné*“. Komise zdůraznila, že musí dodržovat presumpci neviny. Z dopisů, které stěžovatel chtěl zveřejnit, však vyplývá, že se týkaly případu týkajícího se „*bývalého kolegy*“, který byl projednáván u belgického soudu. Komise proto nemohla na svém intranetovém fóru zveřejnit článek pro tisk, který by mohl ohrozit právo této osoby na to, aby byla považována za nevinou, dokud se neprokáže vina.

69. Toto odůvodnění se týkalo nejen dopisů s názvem „*@europa.de*“, ale také dopisů s názvem „*Made in Germany*“ a „*Rychlý, ale nepřesný*“. Je pravda, že tyto dopisy, které odkazují na případ bývalého kolegy, se zabývaly i dalšími otázkami, konkrétně „*v minulosti fungování*“ databáze RAPID Komise a „*údajným německým ratingovým systémem*“. Komise však trvala na svém názoru, že její fórum není místem pro zpochybnění loajality ostatních zaměstnanců Komise, jako je skupina úředníků z jednoho členského státu, i když to bylo učiněno odkazem na článek v novinách.

70. Komise však uvedla, že se v kompromisním znění rozhodla zveřejnit dva naposledy zmíněné dopisy s výjimkou odkazu na „*uvedený případ/kolega*“, který vymaže.

71. Ve svých připomínkách stěžovatel trval na svém názoru, že Komise jeho dopisy nepatřičně cenzuruje. Plně souhlasil s návrhem doporučení veřejné ochránkyně práv k tomuto bodu. Zdůraznil rovněž, že veřejný ochránce práv měl za to, že první verze jeho dopisu „*@europa.de*“ by mohla být zveřejněna, což znamená, že požadavek Komise na cenzuru druhého znění tohoto dopisu nelze přijmout. Stěžovatel dále zopakoval své tvrzení, že Komise by měla rovněž zveřejnit jeho další dopisy v plném rozsahu. V tomto ohledu stěžovatel poukázal na to, že Komise nepředložila žádné nové argumenty. Požádal proto veřejného ochránce práv, aby zachoval svůj závěr o nesprávném úředním postupu v souvislosti s odmítnutím zveřejnit tři dopisy.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho návrhu doporučení

(1) Dopis s názvem „*@europa.de*“

72. Z výše uvedené odpovědi vyplývá, že Komise návrh doporučení veřejné ochránkyně práv nepřijala, a proto se rozhodla nevyužít příležitosti k řešení případu nesprávného úředního postupu, který veřejný ochránce práv zjistil, konkrétně že rozhodnutí Komise nezveřejnit druhou verzi dopisu stěžovatele „*@europa.de*“ nebylo odůvodněno vlastní redakční politikou Komise. Veřejná ochránkyně práv vyjadřuje politování nad tím, že se Komise nezabývala jeho argumenty ani nepředložila v tomto ohledu žádné nové argumenty. Veřejný ochránce práv tedy trvá na svém konstatování nesprávného úředního postupu v tomto ohledu.

(2) Dopisy s názvem „

Vyrobeno v Německu

“ **a** „

Rychlé, ale nepřesné

“

73. Za prvé, veřejná ochránkyně práv s potěšením konstatuje, že Komise podnikla kroky ke splnění jeho návrhu doporučení tím, že rozhodla o zveřejnění výše uvedených dvou dopisů. Komise se však rovněž rozhodla odstranit z těchto dopisů před jejich zveřejněním veškeré odkazy na aféru *Sunday Times* a na bývalého dotčeného úředníka. Veřejná ochránkyně práv zdůrazňuje, že jediné odkazy, které by mohly být v tomto ohledu považovány za relevantní, lze nalézt, pokud jde o dopis s názvem „*Made in Germany*“, v názvu článku obsaženém v časopise *Spiegel*, který stěžovatel přeložil jako „*Německý nejvyšší úředník v Bruselu pod korupční podezřívavostí*“ a odkaz na tento článek, a pokud jde o dopis s názvem „*rychlý, ale nepřesný*“, v názvu a podtitulce článku *Sunday Times* a odkazu na tento článek.

74. Veřejný ochránce práv již ve své analýze vedoucí k návrhu doporučení vysvětlil, že skutečnost, že dopis s názvem „*Made in Germany*“ cituje název článku *Spiegel* a obsahuje odkaz na něj, nelze chápat tak, že dopis obsahuje obvinění proti dotyčnému úředníkovi, ani že porušuje presumpci nevin. Trvá proto na svém názoru, že rozhodnutí nezveřejnit příslušný článek „*v plném rozsahu*“ nelze odůvodnit odkazem na redakční politiku Komise.

75. Pokud jde o dopis s názvem „*Rychlý, ale nepřesný*“, je pravda, že odkazuje a cituje název článku *Sunday Times*. Jak však již bylo uvedeno v analýze veřejného ochránce práv vedoucí k jeho návrhu doporučení, v tomto dopise není nic, co by naznačovalo, že stěžovatel tuto nadpis zahrnul, aby podal obvinění. Není ani důvod se domnívat, že spadá pod třetí výjimku obsaženou v redakční politice Komise. Veřejná ochránkyně práv se proto nedomnívá, že rozhodnutí odstranit odkazy na záležitost *Sunday Times*, a tudíž nezveřejnit dopis v plném rozsahu, může být odůvodněno odkazem na redakční politiku Komise.

76. Vzhledem k výše uvedenému veřejný ochránce práv opakuje své zjištění nesprávného úředního postupu, pokud jde o odmítnutí Komise zveřejnit uvedené články v plném rozsahu.

B. Tvrzení, že Komise nesprávně odmítla prošetřit, zda byli nejvyšší němečtí úředníci Komise ohroženi svou nestranností údajným německým hodnotícím systémem a souvisejícím tvrzením

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

77. Stěžovatel tvrdil, že důvodem, proč Komise nechtěla zveřejnit svůj dopis s názvem „*Made in Germany*“ na svém intranetu, je skutečnost, že se snažila neoprávněně chránit vysoce postavené německé úředníky. Článek *Spiegel*, na který v tomto dopise poukázal, popisuje systém hodnocení, kterým německá vláda hodnotila výkon vysoce postavených úředníků v mezinárodních organizacích na základě kritérií, která nebyla zveřejněna. To jasně ohrozilo nezávislost a loajalitu evropské veřejné služby v rozporu s článkem 11 služebního řádu. Německo nezpochybnilo informace obsažené v tomto článku. Stěžovatel proto požádal Komisi, aby vyšetřila své nejvyšší německé úředníky, aby zjistila, do jaké míry tento systém podkopává jejich nezávislost.

78. Ve svém stanovisku se Komise k této otázce nevyjádřila, s výjimkou důvodů, proč byla žádost stěžovatele podle čl. 90 odst. 2 v této věci zamítnuta. Veřejný ochránce práv ji proto požádal, aby se vyjádřila k podstatě stížnosti.

79. Ve své odpovědi na tuto první žádost Komise upřesnila, že i kdyby věc mohla být prošetřena nezávisle na této nepřijatelné individuální výtce, nic to nemění na tom, že k tomu neexistují důvody. Stěžovatel odkazoval na některé články, které se objevily v německém tisku v souvislosti s obviněními vznesenými proti jeho bývalému nadřízenému. Komise v souvislosti s těmito tvrzeními přijala vhodná opatření. Články, na které stěžovatel odkazoval, však

neobsahovaly žádné důkazy týkající se existence nebo relevance údajného systému hodnocení. Ani stěžovatel takové důkazy nepředložil. Komise tedy nebyla schopna se k této otázce vyjádřit, a tím méně k přijetí opatření.

80. Po analýze této odpovědi veřejný ochránce práv konstatoval, že článek Spiegel poskytl dosti podrobný popis údajného německého systému hodnocení vyšších úředníků v mezinárodních organizacích; do té míry, že nebylo jasné, jaké další důkazy mohl stěžovatel v tomto ohledu předložit. Poznamenal rovněž, že zvažuje možný dopad takového systému na správu EU, aby si zasloužil vyšetřování. Požádal proto Komisi, aby: i) zda kontaktoval Německo s cílem získat více informací; a ii) informovat ho o postoji, který by zaujal, kdyby takový systém hodnocení existoval.

81. Komise ve své replice uvedla, že se nedomnívá, že by údajný německý systém hodnocení úředníků mohl mít možný dopad na fungování EU. Zdůraznila, že sama jmenovala své vyšší úředníky a řídila se transparentním výběrovým řízením, které posuzovalo zásluhy uchazečů. V těchto otázkách proto neměla v úmyslu kontaktovat vnitrostátní orgány.

82. Ve svých připomínkách stěžovatel trval na svém tvrzení a tvrzení, přičemž uvedl, že by bylo obtížné nepovažovat systém hodnocení za ukazatel „sítě obchodování s vlivy“ a kritizoval skutečnost, že Komise tuto záležitost neprošetřila. Bylo nepravděpodobné, že by německá vláda vysoce hodnotila nejvyšší úředníky za to, že jednají v zájmu Unie; naopak nejvyšší ratingy byly se vši pravděpodobností dány úředníkům, kteří jednali v německém zájmu. V této souvislosti byla odpověď Komise, že sama jmenovala své úředníky, irelevantní.

83. Stěžovatel rovněž poznamenal, že je nelogické, aby Komise vyšetřovala jednání vysoce postaveného úředníka na základě článku v novinách, ale odmítla tak učinit ve vztahu k záležitosti, kterou vznesl a o níž informovaly stejně věrohodné noviny. V této souvislosti stěžovatel vznesl námitku proti odkazu Komise na „údajný systém hodnocení“ a poznamenal, že záležitost byla oznámena na faktickém základě a že německá vláda obsah článku nezpochybnila. Pokračující nečinnost Komise představovala hrozbu pro právní stát a ukázala, že není skutečně nezávislá.

Posouzení veřejné ochránčiny práv vedoucí k návrhu doporučení

84. Jak již bylo uvedeno ve své druhé žádosti o další informace, veřejný ochránce práv měl za to, že článek Spiegel uvádí, že německá vláda může provozovat systém hodnocení vysoce postavených úředníků v EU a dalších mezinárodních organizacích s cílem navrhnout je ke jmenování na významné mezinárodní pozice. Podle názoru veřejného ochránce práv by bylo naprosto pochopitelné, kdyby se členský stát rozhodl dohlížet na své státní příslušníky, kteří zastávají vysoce postavená místa v mezinárodních organizacích, a posoudit jejich zásluhy, aby měl databázi potenciálních kandidátů, kterou by mohl použít při zvažování, jak zastávat určitá místa s vysokou odpovědností. Takový vnitrostátní ratingový systém by však mohl mít dopad na fungování orgánů, institucí a jiných subjektů EU. Je tomu tak proto, jak uvedl stěžovatel, že

vyhlídka na získání kvalitních pracovních míst by mohla ovlivnit chování úředníků EU, na něž se takový systém hodnocení vztahuje.

85. Veřejná ochránkyně práv se domnívala, že je samozřejmě zcela možné, že ratingový systém, jak se stěžovatel obává, neohodnotí úředníky vysoce za to, že jednají v národním zájmu, ale hodnotí jejich vedoucí nebo diplomatické schopnosti a jak dobře plní své úkoly jako úředníci ve svém orgánu. Kromě toho bude možný dopad takového systému hodnocení na úředníky pracující pro EU pravděpodobně záviset na tom, zda a do jaké míry tyto úředníci vědí o ratingu, který obdrží. Při neexistenci dalších informací je tedy nemožné zjistit, zda by ratingový systém údajně provozovaný německou vládou mohl mít negativní důsledky pro EU. Veřejný ochránce práv připustil, že v té době neexistoval žádný důkaz prokazující existenci takového systému. Renomovaný národní zpravodajský časopis však uvedl, že členský stát provozuje takový systém, který by mohl mít negativní dopad na loajalitu zaměstnanců Komise vůči EU. Veřejná ochránkyně práv souhlasila s tím, že Komise má jasnou volnost při rozhodování o tom, zda přijme opatření, pokud se domnívá, že došlo nebo by mohlo dojít k porušení práva EU. Tato posuzovací pravomoc však může být užitečně využita až poté, co Komise záležitost přezkoumala a zjistila skutkové okolnosti. Podle názoru veřejného ochránce práv tedy informace poskytnuté stěžovatelem měly vést Komisi k prošetření této záležitosti.

86. Komise poukázala na skutečnost, že sama jmenuje své úředníky a že tak činí postupem, který posuzuje jejich zásluhy. Možné nebezpečí národních ratingových systémů, jako je ten, který je uveden v článku *Spiegel*, však spočívá v jeho možném dopadu na úředníky po jejich jmenování. Z argumentu Komise tedy nevyplyvá, že by v záležitosti vznesené stěžovatelem nebylo zapotřebí žádné šetření.

87. Veřejná ochránkyně práv proto zjistila, že Komise se tímto tvrzením a tvrzením dostatečně nezabývala. Stále měl za to, že vnitrostátní ratingové systémy si zasluhují šetření, a proto dospěl k závěru, že odmítnutí Komise prošetřit tuto záležitost představuje případ nesprávného úředního postupu. Předložil proto návrh doporučení, aby Komise prošetřila možný dopad, který může mít systém hodnocení vysoce postavených německých úředníků Komise údajně provozovaných německou vládou na výkon jejich povinností, zejména na jejich nezávislost, nestrannost a loajalitu vůči EU.

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho návrhu doporučení

88. Ve svém podrobném stanovisku k návrhu doporučení Komise zopakovala, že na základě jejich výsledků jmenovala zaměstnance. Dodala, že rovněž hodnotila a povýšila své zaměstnance na stejném základě a bez ohledu na státní příslušnost nebo názor členského státu. Uvedla, že vzhledem k příslušným postupům Komise a pravidlům obsaženým ve služebním řádu není možné, aby externí zúčastněné strany vykonávaly nepatřičný vliv. Komise proto neměla v úmyslu zahájit takové šetření.

89. Stěžovatel ve svých připomínkách trval na své stížnosti a zdůraznil, že nezávislost Komise

by byla ohrožena, pokud by připustila, že členský stát provozuje paralelní systém hodnocení, pokud jde o vysoce postavené úředníky Komise. Pokud jde o argument Komise, že vybrala a povýšila své úředníky bez jakéhokoli vnějšího vlivu, stěžovatel poukázal na to, že i) veřejný ochránce práv si této skutečnosti byl jasně vědom, když předložil návrh doporučení, a ii) to nevyklučovalo dopad německého systému hodnocení na nezávislost Komise, neboť, jak již uvedl veřejný ochránce práv, takový systém by mohl „*ovlivnit chování dotčených úředníků EU*“.

90. Pokud jde o prohlášení veřejného ochránce práv, že není jasné, zda a do jaké míry byli němečtí vysoce postavení úředníci informováni o systému hodnocení, stěžovatel tvrdil, že po článku *Spiegel* není možné, aby o něm nevěděli. Kromě toho skutečnost, že tento systém nebyl veřejný, dále podněcovala německé úředníky k tomu, aby jednali v zájmu Německa spíše než v zájmu Unie za účelem zlepšení jejich kariérních vyhlídek. To oslabilo jejich nezávislost, nestrannost a loajalitu vůči Komisi.

91. Stěžovatel rovněž poznamenal, že němečtí úředníci „*neodsuzovali*“ německý systém paralelního hodnocení. Zopakoval proto svou žádost, aby veřejný ochránce práv doporučil zahájit disciplinární řízení proti dotyčným úředníkům Komise, tj. vysoce postaveným úředníkům německé státní příslušnosti, v souladu s čl. 4 odst. 2 statutu veřejného ochránce práv a článkem 10.4 prováděcích ustanovení.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho návrhu doporučení

92. Ve svém podrobném stanovisku k návrhu doporučení veřejné ochránkyně práv Komise pouze zopakovala argumenty, které předložila před tím, než veřejný ochránce práv předložil návrh doporučení. Zejména v reakci na argument veřejného ochránce práv, podle kterého paralelní vnitrostátní systémy hodnocení, pokud skutečně existovaly, vzbuzovaly větší obavy, jakmile byli úředníci jmenováni, a nikoli během výběrového řízení, Komise pouze poukázala na to, že hodnotí a povyšuje své úředníky, aniž by podléhala vnějšímu vlivu.

93. Jak je však uvedeno v analýze vedoucí k návrhu doporučení, zaujetí veřejného ochránce práv k údajnému německému systému hodnocení nebo podobným systémům, které mohou být zavedeny v jiných členských státech, nespočívá v tom, že si členský stát vybírá jednotlivce, aby Komise jmenovala nebo povýšila. Jeho zájmem je spíše to, že úředníci nemusí vždy jednat v zájmu Unie, pokud nechávají své chování ovlivnit myšlenkou, jak by mohlo být posouzeno správou jejich vlastního členského státu. Z tohoto důvodu veřejná ochránkyně práv zvážila a stále se domnívá, že obvinění z takového paralelního systému si zaslouží šetření.

94. Je pravda, že veřejný ochránce práv může, jak stěžovatel tvrdil, rovněž informovat orgány o „*skutcích, které zpochybňují chování jejich zaměstnanců z disciplinárního hlediska*“. Ačkoli se však veřejný ochránce práv domnívá, že případné obavy vznesené v tomto tvrzení by měly vést k šetření ze strany Komise, v průběhu tohoto šetření nezjistil žádné zjištěné skutečnosti, které by zpochybnil chování určitého úředníka nebo dokonce skupiny úředníků. Dále zdůrazňuje, že Komise má při rozhodování o zahájení disciplinárního řízení širokou posuzovací pravomoc. Veřejný ochránce práv tedy v projednávané věci nepovažuje za vhodné vyzvat Komisi k

zahájení disciplinárního řízení.

95. Z výše uvedeného je třeba vyvodit závěr, že Komise návrh doporučení veřejné ochránkyně práv neprovedla. Proto stále existuje případ nesprávného úředního postupu, který je v něm zjištěn.

C. Tvrzení, že Komise neprávem nezahájila řízení proti Německu ve vztahu k systému hodnocení vysoce postavených úředníků a souvisejícím návrhovým žádáním

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

96. Stěžovatel měl za to, že Německo tím, že provozuje systém hodnocení nejvyšších úředníků, jak je popsáno výše, oslabuje základní zásady evropské veřejné služby, zejména nestrannost evropských úředníků, jejich nezávislost a loajalitu vůči EU. Komise měla povinnost zajistit uplatňování těchto zásad a opatření, která přijala k jejich provedení. Měl by proto „přistoupit k příslušnému soudu“ proti Německu, které porušilo služební řád.

97. Jak bylo uvedeno výše (viz oddíl B), Komise se k této otázce ve svém stanovisku nevyjádřila. Na žádost veřejného ochránce práv, aby se touto otázkou zabýval, uvedla, že v těchto otázkách nemá v úmyslu kontaktovat vnitrostátní orgány, protože sama jmenovala své vyšší úředníky a nedomnívala se, že by údajný systém hodnocení úředníků mohl mít dopad na fungování EU.

98. Stěžovatel ve svých připomínkách trval na svém tvrzení a tvrzení.

Hodnocení veřejného ochránce práv

99. Podle ustálené judikatury má Komise značnou posuzovací pravomoc při rozhodování o tom, zda a jakým způsobem má uplatnit tvrzení, že členský stát porušil Smlouvy. I když se veřejný ochránce práv domnívá, jak bylo uvedeno výše, že systém hodnocení údajně provozovaný Německem si zaslouží šetření, nedomnívá se však, že by skutečnost, že Komise Německo v tomto ohledu nepředložila soudu, představovala nesprávný úřední postup. Jak již bylo uvedeno výše, je zcela možné, že by šetření vedlo Komisi k závěru, že žádný takový systém hodnocení neměl negativní dopad na veřejnou službu EU. V každém případě by před jakýmkoli právním úkonem musel předcházet krok popsany v oddíle B výše, a sice šetření příslušného systému hodnocení.

D. Domnívá se, že Komise neprávem nezajistila, aby byly všechny tiskové zprávy v databázi RAPID vždy k dispozici, a související tvrzení

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv

100. Žadatel uvedl, že v databázi RAPID nejsou k dispozici všechny tiskové zprávy Komise. Ve svém dopise nazvaném „*Rychlý, ale nepřesný*“ poukázal zejména na dvě tiskové zprávy Komise ze září 2008, které nebylo možné nalézt prostřednictvím vyhledávací funkce na internetových stránkách RAPID [7]. V prvním z nich Komise uvedla, že ji oslovil britský deník, který uvedl, že má záznamy o setkáních mezi úředníkem Komise a novináři, kteří se vydávají za podnikatele. Druhá se týkala zákazu dovozu čínských mléčných výrobků.

101. Komise se k této otázce ve svém stanovisku nevyjádřila. Pouze odkázala na důvody, pro které byla stížnost, kterou jí stěžovatel předložil v rámci čl. 90 odst. 2 služebního řádu, zamítnuta. Veřejný ochránce práv ji proto požádal, aby se vyjádřila k podstatě stížnosti.

102. Komise ve své odpovědi *vzala na vědomí* kritiku stěžovatele a vysvětlila, že RAPID je interinstitucionální databázi tiskových zpráv, která obsahovala všechny tiskové zprávy Komise od roku 1985, jakož i tiskové zprávy ostatních evropských orgánů. Oddělení mluvčích odpovídalo za tiskové zprávy Komise zveřejněné na RAPID. Komise dodala, že se nedomnívá, že se záležitost týká stěžovatele jednotlivě nebo osobně, a zejména že nemění jeho právní postavení.

103. Po analýze této odpovědi veřejný ochránce práv konstatoval, že stěžovatel odkázal na dvě tiskové zprávy, které nebyly v databázi RAPID nalezeny, a poskytl kopii jedné z těchto tiskových zpráv. Veřejná ochránkyně práv proto požádala Komisi, aby: i) vysvětlit, proč tiskové zprávy nebyly k dispozici v databázi RAPID, nebo případně poskytnout odkaz na místo, kde je lze nalézt; a ii) vysvětlit opatření, která přijala s cílem zajistit, aby všechny tiskové zprávy byly v databázi k dispozici v plném rozsahu.

104. Ve své odpovědi na tuto druhou žádost o informace Komise zopakovala, že všechny tiskové zprávy Komise od roku 1985 jsou k dispozici na stránkách RAPID. Připustil však, že tiskovou zprávu uvedenou stěžovatelem nelze nalézt v systému RAPID. Vysvětlila, že tiskové zprávy vydané prostřednictvím e-mailu, nazývané „espresso“, nebyly automaticky zahrnuty do databáze RAPID. Dále dodal, že služba mluvčích Komise začala systematicky vkládat všechny tiskové zprávy „espresso“ do databáze RAPID. To zahrnovalo tiskovou zprávu uvedenou stěžovatelem.

105. Ve svých připomínkách stěžovatel trval na svém tvrzení a tvrzení a kritizoval skutečnost, že Komisi trvalo téměř dva roky, než přiznala, že v databázi RAPID nelze nalézt všechny tiskové zprávy. Přemýšlel, jak dlouho jim bude trvat, než budou mít k dispozici všechny tiskové zprávy.

Posouzení veřejné ochránkyně práv vedoucí k návrhu doporučení

106. V části „O“ internetových stránkách RAPID [8] se uvádí, že databáze obsahuje „*všechny tiskové zprávy Komise od roku 1985*“. Teprve v odpovědi na druhou žádost veřejného ochránce práv o informace Komise uznala, že ne všechny tiskové zprávy jsou ve skutečnosti k dispozici v databázi RAPID. Komise dodala, že pracuje na vkládání všech tiskových zpráv a že tisková zpráva, na kterou odkazuje stěžovatel, je nyní k dispozici.

107. Vyhledávání v databázi potvrdilo, že tisková zpráva Komise ze dne 5. září 2008 týkající se přístupů Sunday Times je nyní k dispozici v databázi RAPID. Stěžovatel však rovněž odkázal na další tiskovou zprávu, kterou nemohl najít. Tato druhá tisková zpráva, která je zmíněna v jeho dopise nazvaném „Rapid, ale nepřesně“, se týká opatření přijatých ve vztahu k čínskému mléku kontaminovanému melaminem [9]. Dne 11. listopadu 2011 nebyla tato tisková zpráva v databázi RAPID k dispozici.

108. Bylo tedy zřejmé, že Komise, i když začala vkládat všechny tiskové zprávy do databáze RAPID před únorem 2011, tento úkol dosud nedokončila. Veřejný ochránce práv nevěděl, kolik tiskových zpráv může být přidáno do uvedené databáze, aby byla dokončena. Poznamenal však, že Komise netvrdila, že dotčená práce byla taková, že by mohla být dokončena až v listopadu 2011. V každém případě veřejný ochránce práv nechápal, proč nebyla druhá tisková zpráva, na kterou stěžovatel odkazuje, stále k dispozici v databázi RAPID více než dva a půl roku poté, co stěžovatel upozornil Komisi na skutečnost, že v této databázi chybí.

109. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem veřejná ochránkyně práv zjistila, že Komise navzdory svému deklarovanému záměru dosud nezajistila zpřístupnění všech svých tiskových zpráv v databázi RAPID. Z toho vyplývá, že existuje mezera mezi prohlášením, že všechny tiskové zprávy od roku 1985 jsou k dispozici, a skutečností. Jednalo se o případ nesprávného úředního postupu. Veřejná ochránkyně práv proto doporučila, aby Komise zajistila, aby všechny její tiskové zprávy byly k dispozici na internetových stránkách RAPID.

Argumenty předložené veřejnému ochránci práv po jeho návrhu doporučení

110. Komise ve svém podrobném stanovisku uvedla, že tisková zpráva o „čínské záležitosti s mlékem“ je ve skutečnosti k dispozici v databázi RAPID prostřednictvím tiskových zpráv „poledne“ ze dne 26. září 2008. Aby však byly obavy stěžovatele rozptýleny, rozhodl se jej vložit jako samostatnou tiskovou zprávu do databáze RAPID. Komise dále uvedla, že „*zintenzivňuje své úsilí*“ s cílem zajistit, aby všechny nově vydané tiskové zprávy „*espresso*“ byly vloženy do databáze RAPID ručně.

111. Ve svých připomínkách stěžovatel z tohoto prohlášení vyvodil, že Komise dosud do databáze RAPID nevloží všechny minulé tiskové zprávy a že databáze zůstává neúplná. Komise totiž neuvedla datum, do kterého bude databáze plně aktualizována. Dodal, že Komise by proto měla na internetových stránkách RAPID vložit vhodné varování. Kromě toho vyzval veřejného ochránce práv, aby dospěl k závěru, že nesprávný úřední postup, který zjistil, nebyl napraven, protože si nemohl být jistý, že všechny minulé tiskové zprávy „*espresso*“ byly

zahrnutý do RAPID. Věděl jen s jistotou, že dvě tiskové zprávy, na které odkazoval, jsou nyní k dispozici v databázi.

Posouzení veřejného ochránce práv po jeho návrhu doporučení

112. Veřejný ochránce práv s potěšením konstatuje, že tiskové zprávy, na které stěžovatel odkazoval ve své stížnosti, jsou nyní k dispozici v databázi RAPID, která má obsahovat „*všechny tiskové zprávy Komise od roku 1985*“. Bere rovněž na vědomí, že Komise odkázala na dopis stěžovatele „*Rychlý, ale nepřesný*“ jako popis „*posledního fungování*“ databáze RAPID. Z toho vyvozuje, že Komise aktivně pracuje na dosažení situace, kdy jsou do databáze vloženy v přiměřené lhůtě po jejich zveřejnění nejen všechny minulé tiskové zprávy, ale i nové, včetně tiskových zpráv *espresso*. Za těchto okolností veřejná ochránkyně práv dospěla k závěru, že se zdá, že Komise podnikla kroky ke splnění jeho návrhu doporučení týkajícího se této otázky.

E. Závěry

113. Domnívá-li se veřejný ochránce práv, že podrobné stanovisko, které obdrží od orgánu nebo instituce v reakci na návrh doporučení, je podle čl. 3 odst. 7 statutu veřejného ochránce práv zmocněno předložit Evropskému parlamentu zvláštní zprávu. Předložení zvláštní zprávy dává Parlamentu jakožto politickému orgánu, který odvozuje svou legitimitu z jeho přímého zvolení občany a plní důležitou úlohu v ústavním pořádku Unie, příležitost zaujmout stanovisko k názorům a závěrům veřejného ochránce práv.

114. Veřejný ochránce práv ve své výroční zprávě za rok 1998 poukázal na to, že možnost předložit Evropskému parlamentu zvláštní zprávu má pro jeho práci neocenitelnou hodnotu. Dodal, že zvláštní zprávy by však neměly být předkládány příliš často a měly by být předkládány pouze v souvislosti s důležitými záležitostmi, v nichž je Parlament schopen přijmout opatření s cílem pomoci veřejnému ochránci práv [10]. Výroční zpráva za rok 1998 byla předložena a schválena Evropským parlamentem.

115. V projednávané věci se Komise neřídila návrhem doporučení veřejného ochránce práv, pokud jde o a) zveřejnění dopisů na jejím intranetu a b) šetření možného dopadu paralelního vnitrostátního systému hodnocení některých jejích vysoce postavených úředníků.

116. Ačkoli otázka zveřejnění dopisů stěžovatele na intranetu Komise vyvolává důležité otázky, veřejná ochránkyně práv rovněž konstatuje, že okolnosti, které vedly k této stížnosti, jsou poměrně neobvyklé. Veřejná ochránkyně práv dále konstatuje, že Komise nakonec souhlasila se zveřejněním alespoň části dvou příslušných dopisů. Za těchto okolností se domnívá, že tento aspekt neodůvodňuje předložení zvláštní zprávy Evropskému parlamentu.

117. Zadruhé, odmítnutí Komise prošetřit tvrzení, že existuje paralelní vnitrostátní systém hodnocení pro některé z jejích vysoce postavených úředníků, což by mohlo ohrozit jejich loajalitu, by v zásadě mohlo vést ke zvláštní zprávě. Jak však bylo uvedeno výše, mnohé

parametry údajného systému hodnocení, na které odkazuje článek *Spiegel*, jsou nejisté, a proto není jasné, jak závažný je dopad systému (pokud skutečně existuje). Veřejná ochránkyně práv se proto domnívá, že by nebylo vhodné vypracovat zvláštní zprávu o této otázce.

118. Veřejný ochránce práv však zašle kopii tohoto rozhodnutí a jeho shrnutí Evropskému parlamentu, aby jej o tomto případě informoval a umožnil mu přijmout veškerá opatření, která považuje za nezbytná.

119. Veřejný ochránce práv proto uzavírá své šetření týkající se této stížnosti s následujícími závěry a kritickými poznámkami:

a) Správnou správní praxí je zdůvodnit rozhodnutí nezveřejňovat dopisy redaktorovi odkazem na zveřejněnou redakční politiku a s přihlédnutím k zásadám, které tato politika provádí. V daném případě Komise odmítla zveřejnit na diskusním fóru Intracomm (intranet Komise) úplné verze tří dopisů, které jí stěžovatel předložil (druhá verze dopisu s názvem „@europa .de“; dopis s názvem „*Vyrobena v Německu*“; a dopis s názvem „*Rychlý, ale nepřesný*“), aniž by dostatečně odůvodnil své odmítnutí tak učinit. Jedná se o případ nesprávného úředního postupu.

B) Osvědčenou správní praxí je prošetřit možný dopad, který může mít systém hodnocení vysoce postavených úředníků Komise údajně provozovaných vládou členského státu na výkon jejich povinností, zejména na jejich nezávislost, nestrannost a loajalitu vůči EU. V projednávané věci tak Komise odmítla, i když existovaly pádné důvody pro zahájení takového šetření. Jedná se o případ nesprávného úředního postupu.

C) Komise podnikla kroky, aby vyhověla návrhu doporučení veřejné ochránkyně práv, aby zajistila, že všechny její tiskové zprávy budou k dispozici na internetových stránkách RAPID. Neexistují proto důvody pro další šetření týkající se tohoto aspektu stížnosti.

Stěžovatel a Komise budou o tomto rozhodnutí informováni.

P. Nikiforos Diamandouros

Ve Štrasburku dne 17. prosince 2012

[1] <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece> [Odkaz]

[2] <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html> [Odkaz]

[3] Překlad původního francouzského znění Úřadem evropského veřejného ochránce práv.

[4] Rozsudek ze dne 30. listopadu 2009, *Wenig v. Komise*, F-80/08, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 68.

[5] Věc *Allenet de Ribemont v. Francie*, rozsudek ze dne 10. února 1995 (řada A č. 308, bod 38).

[6] Věc F-80/08, citovaná výše v poznámce pod čarou 4, body 11 a 69.

[7] <http://europa.eu/rapid/searchAction.do> [Odkaz]

[8] <http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about> [Odkaz]

[9] Tato tisková zpráva byla k dispozici na internetových stránkách tehdejší komisařky pro zdraví Androully Vassiliou. Zatímco název tiskové zprávy a odkaz na dokument pdf stále existují na http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm, [odkaz](#) [Odkaz] vede zpět na stránku s indexem Komise Barroso I, která byla podle označení na horní části této stránky archivována dne 16. února 2010.

[10] Výroční zpráva za rok 1998, s. 27–28.